

zejícím jednání, a jest nerozhodno, zda měli úmysl postavit si domek navždy, když nebylo prokázáno, že žalobkyně s tím projevila souhlas. Tato prostě trpěla, aby žalovaní užívali pozemku s domkem jimi na něm vystaveným po způsobu výprosy a nebylo zákonné překážky, aby obec kdykoliv prohlásila, že stav ten dále trpěti nemíní, neboť nebyla žádnou smlouvou naproti žalovaným vázána. Nepostarali-li se o náležitou smlouvu s obcí, nemohou se cítiti zkrácenými, když budou musiti domek odstraniti a pozemek obci vydati, neboť museli počítati s touto možností, a postavili tedy domek na své risiko.

Čís. 15206.

Jde o zvláštní nedovolenou výhodu podle § 47 vyr. řádu, učinil-li vyrovnací věřitel svůj souhlas s vyrovnáním závislým na sjednání kupní smlouvy s vyrovnacím dlužníkem, znamenající pro něho hmotnou výhodu.

(Rozh. ze dne 9. května 1936, Rv I 1121/34.)

Žalobce se na žalovaném domáhá zaplacení požadované částky z kupní smlouvy sjednané se žalovaným kupním listem ze dne 30. července 1930, podle něhož se žalovaný zavázal odebírat od žalobce za předem ujednanou cenu zboží tam označené postupně v týdenních dobách na dobírku do konce roku 1931. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

K ujednání kupní smlouvy ze dne 30. července 1930 došlo za vyrovnacího řízení zahájeného dne 22. července 1930 o jmění žalovaného, a to tím způsobem, že žalobce byv požádán žalovaným za souhlas s vyrovnáním slíbil mu, že bude hlasovati pro přijetí vyrovnání, avšak pod podmínkou, že ho žalovaný za to odškodní tím, že podepíše kupní list současně mu zasláný shora uvedeného obsahu. Žalobce přihlásil k vyrovnání svou pohledávku za žalovaným a při vyrovnacím roku dne 23. září 1930 hlasoval pro vyrovnání. Soud první stolice posuzoval proto správně dotčenou kupní smlouvu s hlediska § 47 vyr. ř. z roku 1914, a došel k správnému úsudku, že byla poskytnuta žalobci jako vyrovnacímu věřiteli nedovolená výhoda, záležející v tom, že si žalobce zajišťoval z dlouhodobého odběru zboží zisk, jímž se mu mělo dostat odškodnění za újmu vzešlou mu z vyrovnání žalovaného, a že tudíž jest kupní smlouva podle uvedeného zákonného předpisu neplatná. Podle § 47 vyr. ř. jest zvláštní výhodou každý hmotný prospěch, poskytnutý vyrovnacím dlužníkem věřiteli, jímž se zmenšuje újma hrozící věřiteli z vyrovnání, nehledíc k tomu, zda se poskytuje takový prospěch na př. vyšší kvotou či zastřeně, třeba při sjednání jiné smlouvy, která jest sama o sobě dovolená (srov. rozh. č. 7299 Sb. n. s.). Poskytnutí takového prospěchu, ať již ve formě přímé či nepřímé, znamená porušení zásady rovného nakládání s vyrovnacími věřiteli za vyrovnacího řízení. Hlavním

účelem zákazu zvláštních výhod jest zabrániti, aby se rozhodování o vyrovnání nedělo pod jejich vlivem a na úkor věřitelů jimi neobdařených, krátce řečeno, aby zamezeny byly pletichy při vyrovnání, zejména kupování hlasů. Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, není pochybnosti, že výše dotčenou stěžejní zásadu vyrovnacího řízení chráněnou předpisem § 47 vyr. ř. porušil nejen žalobce, když učinil svůj souhlas s vyrovnáním žalovaného závislým na sjednání kupní smlouvy, aby si tak zajistil žalovaného jako budoucího zákazníka a tím i hmotné výhody, jež očekával ze sjednaného obchodu (zmenšení újmy vzešlé mu z vyrovnání žalovaného), nýbrž i žalovaný, aby si zajistil přijetí vyrovnání na úkor věřitelů hlasujících proti vyrovnání. Takové úmluvy stíhá předpis § 47 vyr. ř. sankcí neplatnosti.

Čís. 15207.

Střetly-li se dědické přihlášky vzdálenějších příbuzných zůstavitelových s dědickými přihláškami jeho bližších příbuzných, jest na pořad práva odkázati příbuzné vzdálenější.

(Rozh. ze dne 20. května 1936, R I 366/36.)

P o z ů s t a l o s t n í s o u d poukázal v pozůstalostním řízení po Marii H. podle § 126 nesp. pat. z dědiců, již se vesměs přihlásili k pozůstalosti ze zákona, na pořad práva vzdálenější příbuzné. R e k u r s n í s o u d potvrdil toto usnesení prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle čl. V č. 1 zák. č. 251/34 Sb. z. a n. jest nezákonné jen takové opatření nebo usnesení, které se přičií jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ použito. Když tedy v souzeném případě oba nižší soudy poukázaly na pořad práva vzdálenější příbuzné, jejichž dědické přihlášky se střetly s dědickými přihláškami osob, jimž svědčí pravděpodobnější nárok na dědictví jako bližším příbuzným zůstavitelovým, není napadené usnesení nezákonné, neboť odpovídá § 126 nesp. pat. (srovn. rozh. 10209 Sb. n. s.). Rekursní důvod nezákonnosti nelze opodstatňovati vývody, jimiž má býti vyvrácen skutkový předpoklad, že František S. a Josefa H. jsou bližšími příbuznými, pokud se týče, že vůbec nejsou příbuznými oprávněnými děditi po zůstavitelce Marii H., neboť to jest právě sporná otázka, kterou podle §§ 125, 126 nesp. pat. nelze rozřešiti v řízení nesporném, nýbrž jedině pořadem práva. Při výsledku podle § 126 nesp. pat. nelze tudíž probíratí okolností, z nichž bezdůvodnost kolidujících nároků dědických druhých dědiců k dědictví se přihlásivších vyplývá, by se neprejudikovalo konečnému nálezu ve sporu dědickém, jenž teprve před jiným soudem